

11.03.2024 PONEDELJEK Konstantin, kralj in mučenec		
12.03.2024 TOREK Maksimilijan, vojak in mučenec		
13.03.2024 SREDA Kristina, devica in mučenka	KRIŽ ob 18h	+ BOŽA BOLE, Križ 201
14.03.2024 ČETRTEK Rimski mučenci iz mamerinske ječe	KAPELA ob 18h	+ STANE ŠTOKA, Tomaj 48a
15.03.2024 PETEK Ludovika de Marillac, redovnica	KAPELA ob 18h	+ GRMEK, Dobravlje 4
16.03.2024 SOBOTA Patricij, škof in spoznavalec	KAPELA ob 18h	+ JOŽE PETELIN, Tomaj 18
17.03.2024 NEDELJA 5 POSTNA NEDELJA TIHA-papeška Patrik, škof in misijonar	KAZLJE ob 8.30 TOMAJ ob 10h AVBER 11.30	+ JOŽA KOVAČ, pn. Marice in Nevice ZA ŽIVE IN POKOJNE ŽUPLJANE KRSTNO BOGOSLUŽJE

VEROUK: REDNO

VELIKONOČNA SPOVED - KRIŽ 18.3. OB 17H, OB 17.30 SV. MAŠA

Kdor želi pomoč pri osnovnem "obvladovanju" računalniškega znanja na Windowsih 11 (Microsoft 365), ali android pametnih telefonih, in tudi iOS in MacOs sistemih (Apple) sem pripravljen pomagati. Pro bono seveda. Pokličite 041 689 188.

Za popravilo strehe na tomajski cerkvi darovali:

Mijatović - Križ; Samec - Križ; Petelin - Križ; Kante - Križ; Grgič - Tomaj; Likar - Tomaj; Pipan Mojca - Tomaj; NN Križ;

V ponedeljek, 11.3. ob 18h srečanje za starše birmancev v župnišču.

ŽUPNIJA TOMAJ
4 POSTNA NEDELJA - Laetare

Štev.11/LETO XII.

10. MAREC 2024

Bog je poslal svojega Sina, da bi svet odrešil

Iz svetega evangelija po Janezu ([Jn 3,14-21](#))

Tisti čas je rekel Jezus Nikodemu: »Kakor je Mojzes povzdignil kačo v puščavi, tako mora biti povzdignjen Sin človekov, da bi vsak, kdor veruje, imel v njem večno življenje. Bog je namreč svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogúbil, ampak bi imel večno

življenje. Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil. Kdor vanj veruje, se mu ne sodi; kdor pa ne veruje, je že sojen, ker ne veruje v ime edinorojenega Božjega Sina. Sodba pa je v tem, da je prišla luč na svet in so ljudje bolj ljubili temò kakor luč, kajti njihova dela so bila hudobna. Kdor namreč dela húdo, sovraži luč in ne pride k luči, da se ne bi razkrila njegova dela. Kdor pa se ravna po resnici, pride k luči, da se pokažejo njegova dela, ker so narejena v Bogu.«

Duhovna spodbuda

Vredni ste božjega življenja!

Janez v tem odlomku poskuša vstopiti v veliko Božjo skrivnost.

Navsezadnje nas spomni, da nas je vzljubil, da nam pokaže, kako lahko živimo, iz česa smo narejeni. Pomešani smo z nebesi!

To nedeljo beremo del daljšega govora Nikodemu, farizeju, torej poglobljenemu poznavalcu Svetega pisma, modrecu tistega časa. Nikodem gre k Jezusu, ker ima veliko znanje, vendar čuti, da mu nekaj manjka, zaznava, da obstaja nekaj, kar presega situacijo. Je ikona vseh, ki niso zadovoljni, ki želijo razumeti, ki želijo razumeti. Tu ga torej Jezus vabi, naj se ponovno rodi. Na koncu mu reče: »Dragi

Nikodem, če želiš razumeti, kdo je Bog, pusti to svoje življenje, svojo postavo, svoja pravila. Bodi prerojeni! Poglejte na resničnost z očmi Boga, ki je edina ljubezen." Prvo življenjsko dejanje, rojstvo, ni odvisno od nas. Niti pogojev, ki so to dopuščali (starši, kraj, kontekst itd.). To prtljago je treba samo sprejeti. Nima smisla, da se smiliš sam sebi ali pritožuješ. Na nas je, da se odločimo, kaj storiti s to prtljago: tukaj je ponovno rojstvo! Preroditi se pomeni zavedati se, da bistvo življenja, torej sreča, ljubezen, nista sreča, nista zaupana naključju, ampak nekaj, kar imamo v rokah, če živimo na določen način. Izbereš ljubezen! Mi se odločimo, da bi bili srečni! Biti prerojen pomeni, na kratko, biti protagonist svojega življenja.

Neka gospa je pred časom v neki župniji začela govoriti o številnih zločinih, ki se danes dogajajo in mi – takoj dodala, da je velika vernica v Boga – rekla: »božja pravičnost bo prej ali slej prišla in končno bo vse poplačano!«

Toda ali je Bog Jezusa Kristusa res tak? Neizprosni Bog, budni Bog, žejen maščevanja? Zdi se, da Jezus (na srečo!) misli drugače: »Bog je svet tako vzljubil, da je poslal svojega Sina ... ne zato, da bi svet sodil, ampak da bi bil svet rešen.«

Prijatelji, Bog se je odločil povedati svojo zgodbo prav zato, da bi iz naših glav odstranil to strašno predstavo o Njem. Govoril nam je o Očetu, ki je noro zaljubljen v človeka, o Očetu, ki daje tisto, kar mu je najbolj dragoceno, iz prve roke vidimo, v kolikšni meri nas ljubi. Bolj ko mineva čas, bolj sem prepričan, da pravi problem ni vprašanje, ali verjamemo v Boga ali ne, ampak v katerega Boga verujemo!

Ta »nedelja veselja« nam pomaga povedati jasno besedo o križu, o tej veliki skrivnosti, ki je postala znamenje razpoznavnosti kristjanov.

Simbol krščanstva je razpelo, ne vstali Jezus, tega ne pozabimo, saj je prav na križu pokazal mero svoje ljubezni. Nenavadno pa je, da naj bi Jezus samo umrl, ne pa da je tudi vstal (je Bog!). Pred razpelo bi morali vsi vzklikniti: "kako zelo me je ljubil!" ne "koliko je trpel!".

Tisti, ki živijo v tej perspektivi, so popolnoma napačno razumeli Kristusovo sporočilo, kajti ljubezen do križa ni ljubezen do trpljenja, ampak ljubezen do zastojnosti Boga, ki daje življenje: »Bog je namreč svet tako ljubil, da je dal edinorojenega Sina, da se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubi, ampak ima večno življenje. Bog ni poslal Sina na svet, da bi sodil svet, ampak da bi bil svet po njem zveličan.«

Ni prišel soditi, nasprotno. Kot bi rekel Maksim Spovednik, je »sodba sodbe«, prišel je obsoditi obsodbo.

Križ nas spominja na neizmerno ljubezen, s katero smo bili ljubljene, kajti merilo ljubezni je ljubiti brez mere.

Jezus nam ob sklicevanju na Staro zavezo pojasni pravi pomen križa: »Kakor je Mojzes obudil kačo v puščavi, tako mora biti obujen Sin človekov, da bo imel vsak, kdor veruje vanj, večno življenje.«

Epizoda, na katero se sklicuje, je tista, v kateri se mora izraelsko ljudstvo soočiti z izkušnjo smrti v puščavi zaradi kačjih ugrizov. Mojzes prosi Gospoda, naj reši ljudstvo, in Bog ukaže, naj se naredi bronasta kača, da bo vsakdo, ki jo bo pogledal, ozdravljen od strupa.

Tukaj je: Bog daje srečo skozi tisto, kar mora umreti. Navsezadnje je to za nas izkušnja sreče: ne Bog, ki se namesto nas izogiba križu, ampak Bog, ki nas lahko odreši prav po njem. Ne, odrešuje nas v trpljenju. Starejši pravijo: »kar ne ubije, okrepi«. Če parafraziram, bi Jezus rekel: "Če se pustiš ljubiti, tudi če ti nekaj povzroča trpljenje, ti ne more zares vzeti pravega življenja."

Iz te strani lahko potegnemo dva razloga za spremembo.

1. Soočimo se s tem, česar se bojimo, česar nas je strah. Ne smemo se bati pogleda na križ ali kačo. Če smo nezadovoljni, ni krivo delo, otroci z vsemi težavami, ki jih prinašajo, kriza itd. V sebi smo prazni: problemu ne moremo ubežati. Poglejmo si to resnico v oči, ne skrivajmo je in se soočimo z njo.

2. Poglejmo navzgor in umaknimo oči od tal.

Ne skrbimo zaradi neumnosti. Je vredno uničiti si življenje zaradi malenkosti? Neki redovnik je rekel: »Moramo se izčrpati samo za božje kraljestvo«. Potem se ozremo k Bogu in pogledjmo prave tragedije življenja. Zasadrajmo se v nekaj globljega in naše trpljenje ne bo resno, smrtno. In ko se počutimo v stiski, sami, morda malce depresivni, pogledjmo gor in se spomnimo, kaj je Jezus rekel Nikodemu: »Bog je tako vzljubil svet,

da je dal svojega edinorojenega

Sina«. Namesto »sveta«

postavimo svoje ime: »Bog je mene tako ljubil, da je dal svojega

edinorojenega Sina«. Ali se ne bi počutili varne? Zaščiten? Ali se

ne bi počutili, kot da smo v velikih, toplih rokah Življenja?

Toliko smo vredni: Bog je dal svoje življenje za nas, za vas! Bog

te ljubi do smrti! Vi ste njegova strast! Da, tako je: vredni ste

božjega življenja!

Šokiran? A kaj moreš, takšen je pač Bog!

